

TU ești soluția

U R THE SOLUTION. An AO Adventure

Original English language edition published by FastPencil, Inc.

Copyright © 2010 by Mark Victor Hansen and Bill Froehlich.

Illustrations © Dan Seward.

Romanian edition copyright © 2015 by Mark Victor Hansen and Bill Froehlich.

Illustrations © Dan Seward. All rights reserved.

© 2015 Editura ACT și Politon pentru prezenta versiune românească

Editura ACT și Politon

Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, București, România, C.P. 050202.

tel: 0723.150.590, e-mail: office@actsipoliton.ro

www.ACTsiPoliton.ro | www.blog.ACTsiPoliton.ro

Traducător: Andrii Vlad Popa

Redactor: Georgian Toader

Tehnoredactor: Teodora Vlădescu

Coperta: Marian Iordache

Editor: Andrei Ruse

Corector: Tibi Oprea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HANSEN, MARK VICTOR

Tu ești soluția: o aventură AO / Mark Victor Hansen & Bill Froehlich;
trad.: Popa Andrii Vlad - București: Act și Politon, 2015

ISBN 978-606-8637-96-9

I. Froehlich, Bill

II. Popa, Andrii-Vlad (trad.)

159.922.7

AVERTISMENT: Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărți nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine și tuturor normelor și principiilor etice și sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vreți să o transmiteți mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate și lipsă de respect față de autor și față de toți cei care au contribuit la crearea acestei cărți, astfel ca ea să ajungă la dumneavoastră? Împărtășiți cu ceilalți informațiile importante, valorile și lecțiile pe care le-ați aflat din acest material, într-un mod corect și responsabil.

MARK VICTOR HANSEN și BILL FROEHLICH

TU ești soluția

O aventură AO

Traducere din limba engleză:
Andrii Vlad Popa

 ACT și Politon

2015

*Permite-ne să deschidem portalul
spre imaginația ta, pășește
într-o nouă realitate jucăușă
și descoperă că
TU ești
soluția!*

*

„TU ești soluția este confluența dintre Harry Potter și Stăpânul Inelelor a următoarei generații. Pregătiți-vă pentru o poveste furtunoasă și un film cu greutate, major.”

– Austin Walsh, fenomen al rețelelor de socializare

„Mark Victor și Bill vă vor duce într-o călătorie spirituală emoționantă, atât de departe de cadrul convențional, încât percepția voastră asupra propriei vieți se va schimba pentru totdeauna. Veți începe să gândiți pe o frecvență mult mai înaltă și viața voastră va fi așa cum o visați de ani întregi.”

– Bob Proctor, autorul cărților bestseller *Born Rich (Te-ai născut bogat*)*, *Speaker (Oratorul)*, așa cum se observă în *Secretul*

„Din cele mai mari crize se nasc cele mai mari inovații. Acest deceniu ar trebui să fie martorul celei mai mărețe revoluții antreprenoriale dintotdeauna. Această carte vă invită să vă alăturați – arătându-vă simplu și genial cum să vă extindeți sfera conștiinței pentru a vă concentra pe soluție, nu pe problemă.”

– Harry S. Dent, Jr., autorul cărții *The Great Depression Ahead (Marea depresiune care ne așteaptă)*

* Apărută în limba română sub acest titlu, București, 2009, editura Adevăr Din vin. (n. red.)

„Ai avut vreodată sentimentul că trebuie să fii luat de mână și condus spre un loc mai bun? În TU ești soluția, încântătorul AO te poartă într-o aventură liberatoare, dezvăluind magia care AȘTEAPTĂ într-adevăr să se întâmple în viața ta chiar acum... și arătându-ți efectiv cum să o faci să se întâmple. Dacă ești gata să evadezi și să experimentezi aventura succesului adevărat, ia această carte și un scaun și pornește în prima ta călătorie cu AO cât de repede poți!”

– Crystal Dwyer, autor și orator internațional, Pure Thoughts for Pure Results (Gânduri Pure pentru Rezultate Pure) și Living the Skinny Life – The Real Skinny on Fit, Slim, & Healthy (Viața Suplă – O persoană cu adevărat suplă vorbește despre ce înseamnă să fii în formă, zvelt și sănătos)

„TU ești soluția pune în lumină posibilitățile infinite pe care universul le oferă tuturor. Fără a-și dezminți titlul, TU ești soluția ilustrează cu istețime adevăratul potențial din fiecare dintre noi de a crea atât o soluție personală, cât și o soluție globală pentru numeroasele provocări cu care se confruntă fiecare dintre noi. TU ești soluția este o carte oportună și foarte necesară, scrisă într-o manieră strălucită! Nu uitați să faceți cunoscută această carte prietenilor, asociaților în afaceri și mai ales celor dragi, inclusiv copiilor voștri!”

– Harry Singer, orator, antreprenor, președinte al Ultra International

„Această carte minunată, caldă, inspiratoare îți va descătușa imaginația și te va trezi la potențialul nelimitat care sălășluiește în tine chiar acum, învățându-te cum să îți activezi posibilitățile și cum să îți atingi toate obiectivele.”

– Brian Tracy, autor de cărți bestseller și orator profesionist

„Pregătește-te să îți trezești întregul potențial economic. Citește această carte!”

– Sharon Lechter, co-autor al cărții Rich Dad, Poor Dad (Tată Bogat, Tată Sărac)*

*

* Apărută în limba română sub acest titlu, București, 2008, editura Curtea Veche. (n. red.)

CUPRINS

	Dedicație	9
	Prefață la prefață	11
	Prefață	13
Capitolul 1	TEMPERATURA CREȘTE	17
Capitolul 2	COLAPSUL	25
Capitolul 3	NORII ALEGERII	43
Capitolul 4	SEMINȚELE ÎNDOIELII	65
Capitolul 5	UN MOMENT MACGYVER	89
Capitolul 6	NORII CONȘTIENȚEI	113
Capitolul 7	NOȚIUNEA SOLUȚIEI	139
Capitolul 8	SOLUȚIA CE ÎȚI POARTĂ NUMELE	157
Capitolul 8	SINERGIA URS	175
Capitolul 10	ACEASTA SAU ACEEA... SAU ALTCEVA	193
Capitolul 11	SOLUȚII ALE SUFLETULUI	211
Capitolul 12	MERGI ÎNAINTE	223
	Postfață	273
	Postfața după postfață	275
	Mulțumiri	281

DEDICAȚIE

Îți mulțumesc că ești încântat să împărtășești experiența AO cu lumea minunată a cititorilor fericiți. Apreciez profund înțelegerea ta a ceea ce este necesar ca ea să se producă eficient și total. TU ești soluția mea pentru o viață vioaie, trăită magnific, complet și pe deplin. TU ești, prin excelență, cea mai încântătoare și desăvârșită femeie din lume, iubita mea Crystal.

– Mark Victor Hansen

Iubiților mei părinți, William R. B. și Mina G. Froehlich, care au dovedit cu propriile lor vieți că iubirea e fundația pe care stăm cu toții. Ei au recunoștința mea eternă pentru că mi-au arătat modul de a trăi fiind iubire-în-acțiune. Și minunatei mele surori, Marcy Froehlich, designer vestimentar de succes și cu talent artistic, care este expresia completă a grației și bunătății. Admir profund calitățile pe care ți le exprimi.

– Bill Froehlich

Nimic nu se întâmplă până nu se mișcă ceva.
– *Albert Einstein*

PREFAȚĂ LA PREFAȚĂ

Aici este vorba despre a începe înainte de început. E adevărat, nicio altă carte nu începe de aici, însă aceasta este una originală, ce nu seamănă cu nimic din ceea ce ați mai citit vreodată. Anticipăm că va fi, fără echivoc, cea mai edificatoare, mai incitantă pentru gândire, mai provocatoare pentru minte și mai dezbătută carte pe care ai citit-o, despre care ai discutat, pe care ai ingerat-o și digerat-o vreodată. Îți va uimi sufletul și îți va face portofelul să crească. Bea cu voluptate din înțelepciunea ei, îngăduie-i conștiinței tale să se extindă; apoi, citește-o ca pe o fabulă ce îți va permite...

De ce? Îți facem această ofertă absurdă deoarece, dacă ești aliniat cu sursa ta divină, **ORICE ESTE POSIBIL**. De fapt, **TO-TUL ESTE POSIBIL**. Fiecare dintre noi are o cale clară. **Tu contezi! Tu ești esențial!** Dacă nu gândești clar, este ușor să *te simți* și să *fii* pierdut. Această carte este un ghid clar despre cum să ajungi pe cale – și să rămâi pe ea.

Începem la final, cu o conversație confidențială între tine și personajul nostru principal – care este un personaj real – AO. În caz că te întrebi, se pronunță A-Oh. Acest lucru te va ajuta să nu îți încurci sau împleticești limba învățând să îi pronunți numele adevărat, pe care îl vei descoperi mai târziu... dacă citești mai departe.

AO are de împărtășit cu sufletul tău idei profund importante, așa că pregătește-te...

Dragă Cititorule,

Când ai avut o **bună discuție cu suflet** ultima oară? Desigur, ai avut discuții ca de la inimă la inimă și ca de la cap la cap,

dar eu vreau să îți vorbesc ca de la suflet la suflet... ca de la o esență la alta. Tu ești... tu *ești* un suflet. Tu nu *ai* un suflet. Un suflet este energia ta sursă – răzbătând dinăuntru în afară.

Tu crezi că îți duci sufletul la biserică, la templu sau la locul tău de rugăciune și că termini după câteva ore în care te-ai retras acolo. Ei bine, sufletul tău dorește cu disperare mai multă comunicare. Citește această poveste neîntreruptă și în desfășurare. Îți va face inima să cânte, deoarece este povestea fiecărui bărbat și a fiecărei femei. Este povestea ta în desfășurare și în expansiune. Pregătește-te să fii luminat.

Sufletul tău este conștiința ta. Sufletul tău este adevărul tău. Sufletul tău este o stație de emisie și recepție pentru tot ceea ce ai făcut, faci și vei face vreodată. Mâna ta se află pe butonul de reglare a frecvenței. ***Dacă știi cum, te poți comuta pe frecvența infinitelor posibilități.*** Eu, AO, îți voi spune cum, așa că ascultă cu atenție, prietene.

Universul conspiră pentru a te servi și binecuvânta, în mod absolut și total, în fiecare zi! Conspiră pentru a te face prosper, dacă ai în suflet scopul potrivit. Totul conlucrează spre binele tău. Succesul este condiția ta naturală și normală. ***Dacă nu îl ai, este fiindcă îl împiedici.*** La fel ca sacii de nisip dintr-un balon cu aer cald, este posibil să îi împiedici ascensiunea naturală cu sacii de nisip ai fricii, lăcomiei, anxietății, vinovăției, furiei, ambiției și ai oricărui comportament de autosabotare. Dezleagă-i și lasă-i să cadă.

Abundența – financiară sau de altă natură – nu are nimic de a face cu educația ta sau cu lipsa educației sau cu un plan de afaceri ori cu lipsa unuia. Este o stare a minții, una pe care sufletul tău o cunoaște infinit de bine. Este o experiență spirituală. Șoapta din inima ta spune: ***AI fost pus aici pentru a reuși. Aceasta este starea ta naturală și TU trebuie doar să o recunoști și să o accepți acum.***

TU EȘTI conștiența ta, exteriorizată. Conștiența ta creează tot ceea ce poate fi sau deveni vreodată. Nu există lipsă de hrană, apă, energie, haine sau de orice altceva. Facem această afirmație cunoscând pe deplin provocările care există pe această planetă, problemele percepute. Conștiența ta poate crea o abundență a tuturor lucrurilor, peste tot. Întotdeauna. Dacă EȘTI suficient de conștient.

Când EȘTI în armonie perfectă cu starea ta naturală, EȘTI ca o picătură de ploaie care cade într-un curent de apă și se contopește cu apa din jur, urmând în mod natural cursul apei. Ești în uniune cu tot ceea ce te înconjoară. Ești aici pentru a recrea Grădina Edenului cu abundență și belșug pentru tine și ai tăi și, mai mult decât suficient, – da – abundență absolută pentru toți, pretutindeni pe nava spațială Pământ.

Asta este conștiența. ***Este începutul începutului tău.*** Majoritatea oamenilor o văd ca pe un final, un loc unde trebuie să ajungi, undeva acolo. Ei se tem că drumul într-acolo este lung și greu și că ia mult timp. În inima ta, TU deja știi că ea se află aici, acum, și că ea este locul de unde vii. TE-ai născut complet echipat cu un GPS intern, sistemul tău de ghidare emoțională.

Începutul acestei noi conștientizări va determina o ***schimbare în câmpul conștiinței*** care va călători în jurul lumii ca un vânt de schimbare pozitiv și emoționant.

Și TU – da, TU! – EȘTI creatorul experienței tale, al vieții tale și TU vei lua această fabulă, precum cea despre „Împăratul care nu are haine” și vei schimba, în mod metaforic, hainele lumii, gândind gânduri noi, visând visuri imposibile și aventurându-te curajos înainte.

Tu poți și vrei și trebuie să îți imaginezi posibilități în mod liber, acele descoperiri minunate pe care și le imaginează unul înainte de a putea fi folosite de cei mulți. Jules Verne, marele

autor de literatură științifico-fantastică, scria în anii '60 ai secolului XIX că oamenii vor zbura deasupra pământului, se vor scufunda în adâncul mărilor, vor scormoni interiorul Pământului și vor zbura cu rachetele în spațiu. Frații Wright l-au crezut pe Verne, au creat o teorie izvorâtă din ficțiunea sa și au zburat pe o distanță de aproximativ 4 metri la Kitty Hawk – lansând inovatoarea lume a aviației. Jacques Cousteau l-a crezut pe Verne, a inventat acvalangul și a creat scufundările în anii șaizeci. Oamenii de știință și geologii folosesc raze laser pentru a tăia în Mama Pământ cu o dezinvoltură ce nu necesită niciun efort; Werner Von Braun a crezut că am putea trimite un om lună și l-a convins pe Președintele John F. Kennedy să furnizeze cele necesare. TU EȘTI aici pentru a face la fel și mult mai mult...

Ai acum permisiunea mea absolută și completă. Aștept lucruri mari de la tine și există multă iubire pentru tine aici. Așteaptă-te cu toată ființa ca această zi să îți aducă o binecuvântare, la fel cum va face fiecare zi de acum înainte.

Dacă îți vine greu să crezi asta, atunci foarte serios, cu adevărat, absolut, trebuie să citești mai departe; te previn doar că ceea ce vei descoperi s-ar putea să te facă să debordezi de fericire și de succes și să radiezi de viață!

Cu afecțiune, Al Tău,

AO

PREFAȚĂ

TU EȘTI, iubite cititor, suprafața de balansare de pe marea navă de stare a societății. O suprafață de balansare este ca o cârmă miniaturală atașată de cârma mare a unui vapor sau a unui avion. Rotirea suprafeței de balansare generează o mică presiune ce pune în mișcare cârma mare. Necesită foarte puțin efort. O mică suprafață de balansare – o persoană – și nava de stare se întoarce într-o nouă direcție.

Scoici puternice se agață cu încăpățănare de pereții laterali ai vaselor oceanice. Aceste scoici sunt crustacee care se lipesc de fundul unei nave. Precum gândurile și convingerile bine înrădăcinate, ele sunt extrem de dificil de înlăturat, cu excepția cazului în care vasul traversează *ape dulci...* și atunci ele se desprind fără efort.

TE invităm să îngădui acestor pagini magice, mistice, să devină apele dulci care înlătură convingerile de lungă durată care ne limitează viețile, comunitățile, statele, națiunile și lumea. Ridică pânzele cu noi, pe nava lipsită de scoici, cu mâna pe suprafața de balansare, pentru a explora minunile universului nostru și pentru a trăi o **Aventură AO...** ce îți poate schimba viața.

CAPITOLUL UNU

Temperatura crește

CAPITOLUL 1

TEMPERATURA CREȘTE

În inocența lor inițială, auzeau norii vorbindu-le. Erau dornici să audă și să creadă, fiindcă nu fuseseră educați să *nu* creadă în visele și viziunile lor.

Stând întinși pe spate, într-o zi de vară, cu iarba gâdilându-le picioarele, au auzit norii vorbitori. În acel moment divin al lipsei de îndoială, a început totul...

Ashley și Brian erau cei mai buni prieteni. Copilăroși în adâncul inimii și infinit de curioși, creativitatea lor era jucăușă, iar ei credeau în conexiunea lor cu lumea minunată din jur. Dar aceasta nu era o zi obișnuită. Schimbarea era în aer.

Deși scufundați în inocența lor, nu erau naivi; erau conștienți de problemele lumii lor, auziseră asta de la părinții lor, de la prieteni, din ziare, din reviste, de la televizor și de pe internet. O simțeau în aer și o vedeau gravată pe fețele oamenilor. Totuși, inocența lor îi ancora în speranță.

Ashley privea în sus la norii albi ce se rostogoleau, cu o încântare aproape extatică. Gândurile îi veneau în cap ca

șoapte dulci, delicate ca ceața, precum un gădilat din inimă. Neputând să reziste gândului ei fermecător, un zâmbet i se agăță de buze.

- Tocmai am avut o viziune că putem salva lumea, rosti Ashley cu bucurie și pe nerăsuflăte.

- Cum? întrebă Brian, ispitit de bucuria pe care o văzuse pe fața lui Ashley.

- Nu știi... E o nebunie, nu-i așa? Ashley privea în sus la nori, uimită.

- De ce nu? spuse Brian, speranța crescând în el ca un val mareic de neoprit... Dacă am putea? Asta ar fi tare.

Gândurile lor dansau de încântare, mișcate de această posibilitate. Priveau vrăjiți cum norii albi de deasupra se onduiau în același ritm captivant precum gândurile ce le sculptau visurile. Visurile lor se avântau și ridicau pânzele spre ținuturi ale posibilităților magice și nelimitate, iar lumina le scânteia în ochi de la această viziune.

Când mâinile lor se întinseră deasupra pământului răcoros, îndoind fire de iarbă, degetele lor simțiră cum roua umedă și atingerea senzuală le coborâra gândurile din nori.

- Știi cum? Cum salvăm lumea? se întrebă Ashley.

- Sigur... ei bine... Brian nu era chiar atât de sigur. Bănuiesc că ei ar putea crede...

- Că noi nu contăm, spuse Ashley, fiindcă suntem... doar noi.

- Mda, încuviință Brian. Suntem doar copii.

Un amenințător nor negru care plana greoi deasupra lor spuse:

- Aproape oricine crede cu disperare în sfârșitul lumii... și acesta este un punct de vedere despre care i-ați auzit pe părinții voștri discutând.

Un agitat nor alb își undui sinele mătăsos chiar deasupra masei negre și spuse:

- Tot ce spune el ar putea fi adevărat; totuși, de aici de sus pot vedea posibilități pentru un mâine nou și mai bun.

Ashley și Brian erau diferiți de părinții lor, deoarece nu au gândit nici măcar o dată: *Îmi vine greu să cred acest lucru*. Nici nu spuneau că *Este imposibil. Nu pot auzi un nor gândind, vorbind, dând sfaturi sau să îl văd unduindu-se*, toate acestea întâmplându-se în acea zi fatidică.

Lumina soarelui țâșni prin gura zâmbitoare a norului alb atunci când spuse, cu bună știință:

- Așa cum l-am învățat pe Einstein, nimic nu se întâmplă până nu se mișcă ceva. Vedeți voi, impulsul trebuie să înceapă undeva. Undeva în mintea voastră.

Tunând dezaprobat și accentuând cu un fulger, norul întunecat răcni:

- Problema nu este în mintea ta, este în buzunarul tău! Iar acolo nu a rămas prea mult! Asta este o problemă mult mai mare decât tine! În timp ce vorbea, norul întunecat se mută în fața soarelui și copiilor li se făcu dintr-odată frig.

Băiețelul și fetița se uitară unul la altul. Senzația era alta și nu una bună. Pentru prima oară, se întrebau cum ar putea scăpa de acest sentiment negativ. El acoperea lumina zâmbitoare. Era înspăimântător, iar ei se pomeniră că respirau mai repede.

- Nu vreau să fiu aici, vreau să fiu în altă parte, insistă Brian.

- Cum ajungem în altă parte? Nu știu cum putem face asta! exclamă Ashley.

Norul alb râse și un jet de lumină solară alungă întunericul.

- VOI SUNTEȚI unde trebuie să fiți, pentru că VOI SUNTEȚI aici pentru a salva lumea și pentru a aduce schimbarea

care aduce schimbarea. Soluțiile sunt pretutindeni în jurul vostru, dar nu le vedeți fiindcă trebuie să priviți lucrurile diferit. Așa cum i-am spus lui Albert cu mult timp în urmă, nu poți rezolva problema la nivelul problemei; trebuie să te ridici *deasupra* problemei, așa că aveți nevoie de o soluție de genul MacGyver. Vă amintiți de acel personaj de televiziune care scăpa de probleme folosind orice lucru se afla în jurul lui, în moduri infinite de inventive?

Brian oftă, gândindu-se la tatăl său.

- Tatăl meu spune că o agrafă de hârtie, un ambalaj jalnic de gumă de mestecat și niște bandă adezivă nu ne vor scoate, în stil MacGyver, din *această* mizerie economică.

Ashley interveni:

- Da, am auzit-o pe mama spunând că am făcut-o de oaie și noi nici măcar nu avem o oaie!

- Ei bine, cred că ea nu i-a auzit niciodată pe oamenii care mă citează în domeniul informaticii, râse norul alb. Trebuie să treci dincolo, să pătrunzi în *cloud**, spun ei! Acela ar fi, apropo, un nor al gândirii corecte, creative. Acolo se află soluțiile, nu la nivelul problemei. Și de data aceasta problema este atât de mare, încât este nevoie de gândirea corectă, creativă, a tuturor pentru a ne conduce la soluții.

- Atunci nu veți reuși niciodată! strigă norul întunecat. Cuvintele grele căzură ca niște globule umede de întuneric care aterizau peste tot în jurul lui Ashley și lui Brian, în timp ce ei se dădeau în lături și se lăsau în jos.

- Gândurile tuturor nu au, în niciun caz, un loc unde să meargă. Nu faceți decât să umblați pe întuneric, dând unul peste altul și împotmolindu-vă!

* Autorul realizează un joc de cuvinte făcând referire la tehnologia *cloud computing* – nor informațional. (n. red.)

Învolburatul nor negru mai scui pă niște mângă lipicioasă de întuneric, prinzându-i pe Ashley și pe Brian, astfel încât să nu se mai poată mișca. Ashley privi cu ochi mari cum un bulgăre de întuneric topea pământul... lăsând în urmă o gaură ce picura, plină cu *cerneală roșie*.

Pe când cei doi copii se agătau unul de altul, norul cel alb continuă pur și simplu:

- Soluțiile au fost deja create. Sunteți aici să le descoperiți și să deveniți conștienți de ele. Principiile matematicii au fost întotdeauna la îndemână, chiar și atunci când rătăceam prin peșteri. Doi ori doi întotdeauna face patru; asta nu poate putrezi, nu se poate degrada, nu poate obosi sau deveni speriat, nici nu poate pleca în concediu. Este un concept. Este o conștiință. Sunteți aici pentru a deveni conștienți.

Fata și băiatul erau emoționați. Semințele visului lor începură să capete o formă.

În timp ce meditau, nu au observat norul întunecat coborând încet printre copaci, din ce în ce mai aproape de ei, „sorbindu-și” drumul ca o ceață lipicioasă. Forma sa rotitoare și răsucită se preschimbă într-o formă nouă și plăcută – un nou prieten, exact ca ei.

El spuse că se numea Tommy și că îi plăcea ce spuneau ei. Își puse mâinile reci pe umerii lor și spuse:

- Ați văzut norul acela întunecat planând acolo? Acela e un nor de furtună serioasă și ar putea spulbera totul. Dintr-odată, înspăimântați, băiatul și fata priviră în jurul lor. Tommy adăugă amenințător:

- Se va înrăutăți dacă nimeni nu va face nimic în privința lui. Ar fi bine să mergem să găsim pe cineva. Pe cineva mai mare decât noi. Pe cineva care știe mai bine.

Pe când îl ascultau, o ceață îi înconjură. Acum nu mai știau pe ce drum să o ia. Erau pierduți. În vreme ce Tommy mergea în

fața lor, ei se simțeau singuri și speriați, pierzând, cu fiecare pas, din ce în ce mai multă încredere.

În timp ce îl urmau pe Tommy, nedorindu-și să fie cu totul singuri și crezând că noul lor prieten avea răspunsurile, pielea li se făcu de găină, iar sistemele lor interne de ghidare strigau *Nu mergeți cu Tommy!* Totuși, se întrebau unde ar fi putut merge dacă nu mergeau cu Tommy, deoarece era clar că se apropia o furtună serioasă.

Tommy spuse:

- Priviți, nu-i așa că-i tare? El arată spre o potecă de frunze pe care fiecare frunză părea perfect conectată cu celelalte.

- Priviți cum totul se potrivește atât de perfect. Să mergem! Această potecă există de multă vreme. Puteți vedea unde au pășit toate urmele mai înainte? Doar puneți-vă picioarele în același loc. E ușor.

Într-un puseu de emoție, Ashley și Brian au luat-o la fugă pe potecă, până ce picioarele lor se afundară, în mod neașteptat, în frunzele subțiri.

Icniră neajutorați... și plonjară în întuneric.

*Problemele tale încep atunci când crezi că
ești separat de Sursa ta Divină.*

CAPITOLUL DOI

Colapsul

CAPITOLUL 2

COLAPSUL

Căderea în întuneric era ca și când ar fi înotat prin pene sau s-ar fi cățărat pe un perete de aer – atât era de derutantă. Ashley și Brian simțeau că respirația li se scurgea prin degetele de la picioare și că pielea li se întindea în pliuri groase de unsoare tremurândă.

Cu ochii închiși, înpăimântați până în esența ființei lor, ei se întinseră în cădere unul către celălalt. Pe când mâinile lor se prindeau una de cealaltă, se loveau de bulgări groși, invizibili de întuneric și continuară să cadă până ce aterizară cu o bușitură dureroasă.

La început nu erau deloc siguri că aterizaseră *pe* ceva. Sentimentul căderii era atât de prezent în gândirea lor, încât erau încă amețiți de nebunia mișcării.

În fine, îndrăzniră să își deschidă ochii. Se uitară cu atenție unul la celălalt, așteptându-se, pe jumătate, ca celălalt să arate ca o bezea strivită. Era ciudat și tulburător să vadă că sunt bine. Erau siguri că trebuie să fie răsuciți precum covri-

geii sau că membrele li se vor desprinde în orice secundă. Fiecare își făcu o radiografie completă a corpului, ochii lor holbându-se de mirare că nu erau frânți, răniți sau terminați.

- Eu sunt bine, tu ești bine? rosti Brian.

- Da, cred că sunt bine. Ashley își privi corpul, perplexă. Cum de am căzut atât de mult și nu ne-am frânt?

Se uitară unul la altul, neștiind ce să facă în continuare.

- Ridică-te tu primul, îndrăzni Ashley.

- Nu am putea să stăm aici până ne găsește cineva?

Brian nu era sigur dacă pământul pe care ședeau era chiar atât de solid.

- Nu vreau să mai cad prin nimic altceva.

- Nu vrei să știi unde suntem? Eu vreau să știu unde suntem. Ashley privi încrezătoare peste umăr. Poate că nu este chiar atât de rău.

- Mda, i-o reteză Brian, așa spunea mama mea când tata zicea că totul s-a prăbușit. Apoi îi arăta contul lor sau așa ceva și ea pur și simplu se așeza și plângea. Nici măcar nu punea masa în acea seară.

Ashley se miră:

- Ce se întâmplă, nu se mișca deloc?

- Nu, doar stătea acolo, cu totul gârbovită. Tatăl meu chiar nu se pricepe să fiarbă apă, așa că trebuia să sun și să comand pizza, ceea ce era distractiv, până când mama mea începea să plângă și nu se mai oprea. Brian se uită în altă parte, sperând că amintirea va dispărea.

Propria amintire a lui Ashley nu era departe de gândurile ei și se ivi repede:

- Știu, tata se holba întruna și mama pur și simplu începea să curețe casa – ea chiar urăște să curețe casa – și niciodată nu

îmi cerea să fac nimic. Era cu adevărat ciudat. Nu îmi plăcea. Și de-asta nu mai vreau să stau aici.

Ridicându-se, Ashley își dădu seama că ar trebui să plece, și asta cât de curând:

- Suntem într-o peșteră, spuse ea. Și chiar erau. Întinși într-un mic crater de întuneric vâscos, nu știau cât de aproape erau pereții și că se aflau la doar câțiva pași de ieșire.

- O, ce tare! Acum Brian era emoționat. Ashley arătă emfatic spre marginea peretelui, către ieșire. În piatra stâncoasă erau gravate cuvintele *Peștera Calamității*. Brian o luă pe Ashley de mână și împreună pășiră repede și cu îndrăzneală afară din *Peștera Calamității*, nevrând să mai stea nici măcar un minut într-un loc numit *Peștera Calamității*.

Spre încântarea și surprinderea lor inițială, ei descoperiră că se aflau într-un mediu cețos, umed, care părea că seamănă cu Irlanda primăvara. Frunzele picurau pe când ei pășeau cu ochii mari în acest nou mediu. Atunci când priveau în urmă, nu puteau vedea de unde veniseră; nu știau unde erau și cu siguranță nu știau unde se duceau. Nici măcar intrarea în *Peștera Calamității* nu se mai vedea nicăieri.

Ashley și Brian îl căutară în jurul lor pe Tommy, dar erau singuri. Absolut singuri. În spatele lor, auziră deodată o voce:

- *Amintiți-vă, puteți întotdeauna alege cum să priviți lucrurile.*

Se întoarseră spre voce și nu văzură nimic, în afară de o mică veveriță cu blană albă și ochi roz, acoperită de dungi mățasoase de ceață albă, sclipitoare, holbându-se intens la ei. Ashley se uită la Brian și întrebă:

- Cine a spus asta? Brian nu avea nicio idee. Amândoi se uitară la veveriță, care se holba și ea la ei, apoi își frecă micile ei lăbuțe, inundând pământul din fața ei cu rotocoale de ceață albă.

Cei doi copii se depărtară de veveriță, căutând vocea, crezând acum că ar fi putut fi un ecou de la distanță. Nu au văzut veverița sărind de pe stânca pe care stătea cocoțată și, cu siguranță, nu au văzut-o rotindu-se într-o ceață albă și ridicându-se, purtată de briză. Brian, confuz și nu mai mult decât speriat, reuși să șoptească:

- Poate că nimeni nu a spus nimic, fiindcă suntem singuri... nu-i așa?

Ashley îl strânse de mână. Niciunul nu observase ceața albă care plutea prin preajmă în urma lor și care se așezase pe pământ.

Când ceața atinse pământul, se îngroșă și se ridică, formând o labă de picior, apoi un picior acoperit de mantii vapoase de alabastru care înveleau un corp ce se plăsmuia, până când, la capătul de sus, deasupra gulerului, se contură un cap cu păr lung, des, aspru și blond. Figura avea o aură de energie ce se împrăștia înaintea ei și o voce răsunătoare care îi înconjură de vibrații.

- *Nu suntem niciodată cu adevărat singuri, nu-i așa... dacă ascultăm?*

Ashley și Brian se rotiră pentru a prinde ultimele sale vorbe. Îl auziseră, dar buzele sale nu se mișcaseră. Cuvintele lui răsunau puternic în mintea lor. Cuvânta fără să vorbească. Fiecăruia dintre ei îi părea imposibil și erau complet siderați. Gurile lor se deschiseră și rămaseră deschise.

- Acesta e un mod minunat de a prinde gândaci. Îmi place teribil să fac asta.

Acum buzele lui se mișcă și el zâmbi, dându-le instantaneu un sentiment de confort în timp ce cuvintele sale răsunară din nou în interiorul lor: - **Nu vă temeți, micuților, fiindcă de aici începem.**

- Ce să începem? bâigui Brian.

- Să începem restul din ceea ce există, desigur, zâmbi el. Frica ta nu are nicio putere decât dacă îi dai tu putere. Tu îi dai întreaga putere pe care o va avea vreodată.

- Nu ai un nume? Întrebă Brian. Sau nu faci decât să spui copiilor lucruri care sună inteligent?

Cuvintele lui Ashley se rostogoliră din gura ei:

- De ce ne-ai adus aici, unde suntem și cine ești tu?

- Voi răspunde invers, zâmbi el. Eu sunt Cel ce sunt*. Și voi sunteți unde sunteți. Sunteți unde trebuie să fiți. V-am adus aici pentru că sunteți esențiali pentru viitorul planetei.

Brian și Ashley spuseră brusc, împreună:

- Noi?!

- VOI SUNTEȚI, încuviință el. Ați întrebat dacă ați putea salva planeta și dacă ați putea aduce vreo schimbare, nu-i așa?

- Ă, aa, așa e, spuse Ashley, uluită. Ai auzit asta?

- Mhm, răspunse el.

- Ești sigur că noi suntem cei potriviți? De ce noi? Ashley și Brian erau perplecși.

Pe măsură ce vorbea, rotocoale unduitoare de ceață pluteau din gura sa, ca respirația caldă într-o zi rece.

- **Am fost aici înaintea fricii și voi fi aici și după. De aceea** știu cine sunteți. Și asta e suficient deocamdată, și râdea, scuipând bulgări pufoși de ceață care se loveau de capetele lor. Mai important este să facem cunoștință, rânji el delicios. Mă numesc Dl. Agemoișafila. Dar îmi puteți spune AO. Aceasta este prescurtarea dacă îmi citiți numele invers.

* Cuvintele pe care Dumnezeu i le spune lui Moise în Vechiul Testament. (*Ieșirea*, 3, 14-16) (n. red.)

- Dl. cum? Brian a fost dintr-odată distras de un bulgăre de ceață care se lovi de capul său, i se rostogoli pe nas și atârna acolo, suspendat. Încercă să îl dea jos de pe nas cu degetul, dar i se lipi de deget și oricât de tare l-ar fi scuturat, pufosul bulgăre de ceață stătea nemișcat.

- Dl. Agemoișafra, spuse el, hai, spune-l invers.

Ashley privi cruciș, concentrându-se și spuse încet: Dl. Alf... a... oi... ș... me... ga. E bine?

- Nu, dar a fost distractiv. Era clar că asta îl distra, într-un mod jucăuș.

Brian trase adânc aer în piept pentru a sufla bulgărele de ceață de pe degetul său, dar, în loc de asta, îi intrase direct în gură. Gâfâi, îngrozit:

- L-am înghițit!

- Iam, e tot ce spuse Dl. Agemoișafra.

Ashley nu renunță.

- Ei bine, atunci trebuie să fie... Al... fa... și... o... mega. Alfa și Omega?

- Asta e, bravo, destul de corect, spuse Dl. Agemoișafra.

- Dar sunt trei nume, îndrăzni Brian, acum că înțelese că nu fusese otrăvit de bulgărele de ceață.

- Nu, un singur nume, Alfa și Omega, pe scurt, AO. AO se uită la ei și își îndoi mâinile la piept pe când mantiile sale de alabastru fluturau înspre ei. Și acum?

- Ne vei ajuta? Brian se uita la AO plin de speranță.

- Întotdeauna! spuse AO. Ce vreți?

- Ne-am pierdut și vrem să mergem acasă, răspunse Brian.

- Vă credeți pierduți? AO își ridică o sprânceană anticipând răspunsul lor.

- Ei bine... da... pentru că suntem pierduți, spuse Ashley.

- Deci așa, spuse el, îndoindu-și din nou mâinile. Mantia sa de alabastru se flutură în afară și îi scaldă în scânteii de ceață. Gândiți, vedeți, simțiți, credeți că sunteți pierduți.

Amândoi copiii dădură din cap afirmativ.

- Așa arată casele voastre?

Ambii copii dădură din cap. Apoi AO își întinse mâinile și își deschise palmele. În fiecare mână se afla o sculptură de lumină ca de laser a caselor lui Ashley și Brian.

- Așa arată casele voastre? Ambii copii dădură ferm din cap afirmativ. AO își apropie încet mâinile, făcând casele să dispară.

AO se lăsă repede jos și puse mâna pe pământ. Trase în sus și desfășură un bloc dreptunghiular de argilă ca un acordeon, apoi îi dădu drumul și blocul rămase singur în poziție verticală. Își întinse mâna în mantie, scoase două dalte de sculptor și le înmână copiilor.

- Mergeți și sculptați un elefant din acest bloc de argilă, le spuse amândurora, dar faceți-o în timp ce vă uitați la asta. Arată spre trunchiul noduros, răsucit al unui stejar.

Ei dăltuiră energic, sperând să sculpteze un elefant. Dar ochii lor se uitau doar la stejarul noduros, așa că, indiferent cât dăltuiau și ciopleau, sculptura lor se încăpățâna să semene cu un trunchi noduros, răsucit, de stejar, și nu cu un elefant.

AO urmărea cum frustrarea lor creștea și așteptă până ce speranțele lor se năruiră, apoi vorbi:

- În viață, veți sculpta tot ceea ce veți privi, tot ceea ce veți gândi și tot ceea ce veți simți și crede. Sunteți sculptorii între-gii voastre vieți și ai viitorului vostru destin.

- Dar cum să vedem drumul spre casă când nu știm unde suntem sau cum am ajuns aici? Brian se uită întristat la AO, pe când Ashley dădea din cap, aprobând deprimată.

- Trebuie să începeți de la final, nu de la început, pentru a ajunge unde vreți să mergeți. Fiindcă dacă nu știți unde vreți să mergeți, orice drum vă va fura. Și acolo, dragii mei, se află majoritatea oamenilor și acesta este motivul pentru care vă vedeți pe voi înșivă și lumea voastră într-un atât de mare necaz. Convingerile voastre vă mențin ancorați în problemă.

Cu siguranță le captase atenția. Ashley și Brian erau foarte conștienți de problemele despre care vorbeau toți. Îi auziseră pe părinții lor vorbind despre asta, și pe prietenii și profesorii lor de la școală, iar când schimbau canalele de televiziune, vedeau mereu aceeași problemă. Aproape toți vorbeau despre asta și nici măcar nu era o discuție distractivă. Nu erau multe râsete. Oamenii erau speriați, dar încercau din greu să nu o arate.

AO le știa gândurile chiar dinainte ca ei să le știe, dar lăsa îndoielile să se întipărească pe fețele lor tinere până când știa că ar fi pregătiți să audă ceea ce avea de spus.

- Ați jucat jocul, nu-i așa? Voi și părinții voștri și prietenii voștri.

Cei doi copii nu știau despre ce joc vorbea. Brian recunoscuse, fără să fie pe deplin convins, spunând:

- Păi, aseară am jucat Scrabble.

Ashley interveni repede, spunând:

- Și eu am câștigat la Monopoly – i-am fript pe toți. Se uită la AO cu ochi plini de speranță. Asta se pune? Putem merge acasă acum?

- Acelea sunt jocuri distractive, spuse AO. Știați că q-o-p-h și q-a-t sunt cuvinte ce pot fi folosite? Puteti aduna multe

puncte cu acelea. Ce distractiv! Mai ales când nimeni nu vă crede. Și cumpărarea căilor ferate este un mic secret. Prietenul meu Warren Buffett chiar a făcut acest lucru cu Burlington Northern. Se pricepe să joace acele jocuri fiindcă, pentru el, e pură distracție să facă ceea ce îi place. AO se opri, savurând încântarea momentului, apoi își aminti unde se afla.

- Aaa, dar mă gândeam la altceva, un alt joc. Vreți să ghiciți?

Amândoi copiii clătinară repede din cap.

AO ridică din umeri și continuă:

- **Frica vă invită să vă jucați, fiindcă nu se poate juca singură.** Singură, nu are unde să se ducă și ce să facă. Așa că trebuie pur și simplu să aibă modul său de a persista. A învățat să fie subtilă sau gălăgioasă și în special convingătoare în a vă face să jucați. Și, mai presus de toate, nicideată nu vrea ca jocul să se termine.

- Dar tot nu știm cum să ajungem acasă! trânti Ashley.

- Fiindcă vă temeți că problema e prea mare, răspunse AO. Credeți că e prea complicată și vă simțiți captivi. Ar putea fi necesar să vă gândiți diferit la acest lucru.

Brian suspină:

Dar, în fond, pe aici nu există indicatoare și nu avem o hartă.

Dar, în fond, asta... dar, în fond, cealaltă... dar asta... dar cealaltă... hmmm, căzu pe gânduri AO. Bine, încercați asta. Vreau să mergeți înainte pe acea potecă, însă trebuie să vă priviți tot timpul fundurile*.

Ashley și Brian erau nerăbdători să plece acasă, așa că urmară instrucțiunile lui AO. Pășiră înainte pe poteca din fața lor, totuși, de îndată ce priviră în urma lor, spre propriile funduri, începură să se clatine și să se învârtă în cercuri de parcă își urmăreau cozile. Nu făcură altceva decât să se tot miște în

* Autorul folosește aici un joc de cuvinte: *but* (dar/însă) și *butt* (fund). (n. tr.)

cerc până ce se împiedică de propriile picioare și se prăbușiră la pământ, buluc, fără speranță.

- Nu am ajuns nicăieri! A fost o indicație prostească, se plânse Ashley.

- Exact, spuse AO. Când priviți la „fundurile”^{*} voastre, nu puteți vedea unde vă duceți. De aceea fundul vostru se află în spate – și acolo ar trebui să lăsați toate celelalte „fonduri”, dacă vreți să mergeți acasă.

- Nu ne-ai putea da pur și simplu o hartă? întrebă Brian, puțin iritat.

- Harta voastră este aici, spuse AO. A fost întotdeauna cu voi. Se uită fix în ochii lor. Dacă vreți să experimentați ceva în această viață, trebuie să deveniți ceea ce doriți să trăiți. Vă veți mișca mai repede atunci când nu vă veți mișca *înspre* ceva, ci veți ști și veți simțiți că sunteți deja *acolo*.

Ashley se întrebă:

- Este asta un fel de magie?

- Ce este, este, afirmă AO pur și simplu. Contează felul cum o privești.

Ambii copii încercară să înțeleagă ce spunea. AO zâmbi binevoitor, fără să dea niciun fel de alte indicii. Când Brian privi în jur, în gândul său încolțiră îndoieli:

- Bănuiesc că am dat de bucluc... Privi peste valea verde ce înflorea de viață abundentă. Fiindcă nu îmi pot vedea casa de aici. Ashley se amestecă în discuție în timp ce îi luă mâna:

- Nici eu nu pot.

Când cei doi copii se întoarseră spre locul unde stătuse AO, tot ce rămăsese era o ceață mătăsoasă, albă, care atingea totul, pretutindeni. Prezența sa nu distorsiona imaginea niciunui

^{*} Idem nota 11 (n. red.)

lucru din cele peste care se odihnea. Puritatea culorii sale albe reținea toate culorile, totuși, adevărul a ceea ce se afla dincolo de respirația sa cețoasă era clar vizibil.

Ashley strigă:

- Unde te-ai dus, AO? Liniștea fu singurul răspuns. Brian o strânse mai tare de mână.

- Acum chiar am dat de bucluc.

Ca reacție la frica lor de a fi singuri, cerul de deasupra lor părea să se umple de nori întunecați și bine conturați, eclipsând lumina puternică a soarelui care încă strălucea.

- În ce direcție zici să mergem? întrebă Brian.

- Nu știi, spuse Ashley. Toate arată la fel.

Pe măsură ce frica lor sporea, norii întunecați se roteau tot mai jos și mai jos, până ce unul dintre ei atinse pământul. Era un maldăr înalt de întuneric, un bulgăre peste altul, până ce un vânt nefast suflă de jur împrejurul lui, sculptând o formă care era Tommy.

Ashley și Brian se întoarseră emoționați, auzind un freamăt în urma lor. Văzându-l pe Tommy, s-au bucurat să nu mai fie singuri.

- Hei, copii, am mai fost pe aici și vă pot ajuta să ieșiți, spuse Tommy.

- Să mergem! Cum ieșim de aici? imploră Ashley.

- Cu toții am căzut și am ajuns aici împreună, spuse Tommy. Acolo unde vreau să vă duc ne vom juca la nesfârșit și vom avea înghețată în fiecare zi.

- Joacă și înghețată fără sfârșit în fiecare zi? interveniă amândoi, sceptici, dar plini de speranță. Adevărat? Chiar putem face asta? întrebă Brian.

- Da, chiar așa? repetă Ashley.

- Nu vreți asta? Întrebă Tommy. Fiindcă dacă vă doriți asta cu adevărat, pot face să se întâmple. Tommy așteaptă până ce ei erau cu totul captivați de această idee.

Pe când Ashley și Brian se jucau cu acest gând, AO îi privea de pe falnicul versant de munte, capul său fiind acum la fel de mare ca Muntele Rushmore. Chipul său strălucitor privea în continuare cu un zâmbet uimit.

Brian îl zări deodată pe AO și exclamă:

Hei, acela nu e...

Pe când cuvintele se împleticeau din gura lui Brian, Tommy îl apucă și îl duse repede departe de AO, apoi comandă cu o voce severă:

- Dacă nu mergem acum, veți pierde totul! Fără a aștepta un răspuns, se îndepărtă pe deasupra unor trepte întunecate de piatră pe care se putea păși, ieșirea sa amenințând să îi lase singuri.

Cuprins de un puseu rapid de frică, Brian o apucă pe Ashley:

- Mai bine l-am urma sau ne vom pierde pe veci!

- Acum, să mergem pe această cale, dar trebuie să mă ascultați și să faceți exact ce spun, fiindcă eu am văzut toate problemele care ne așteaptă de aici înainte și sunt o mulțime, spuse Tommy.

- Unde e AO, nu vine și el? Întrebă Ashley, uitându-se în jur.

- Dacă acest tip AO era un prieten adevărat, v-ar fi scos el însuși de aici. Tommy gesticulă:

- Acum uitați-vă în jur, nu e de găsit nicăieri.

Ashley și Brian se uitară în jur sperând să îl găsească pe AO, dar tot ce văzură era ceața întunecată și gri care plutea în aer și le bloca vederea. Tremurau de frică, îndoială și presimțiri rele. Sperau ca Tommy să aibă răspunsul și să știe drumul spre casă.

Pe când Tommy îi ducea înainte, zise:

- Să vă spun ce veți vedea... dar cuvintele sale se stinseră când Ashley și Brian văzură două veverițe mici, albe, cu ochi roz strălucitori, ridicându-se în două lăbuțe și oferindu-le două perechi de ochelari cu lentile limpezi precum cristalul.

- O, ce drăguț, Bri, uită-te la tipii aceștia, gânguri Ashley.

Brian se aplecă pentru a lua ambele perechi și îi dădu o pereche lui Ashley. Observă că arcul ramei era gravat și imprimat cu cuvintele **Ochelari Fără Frică**.

Ashley îi puse la ochi imediat și fu uimită:

Uau, uită-te la asta, totul e atât de frumos! Să stăm aici, acesta e paradisul!

Tommy luă ochelarii lui Brian, spunând:

Dă-mi voie să îi curăț pentru tine. Pe când ștergea lentilele ochelarilor, ei deveniră treptat mai întunecați. Îi dădu înapoi lui Brian. Nu sunt tari? spuse Tommy. Ochelari de soare!

Între timp, Ashley privi în jur la 360 de grade cu noii ei ochelari, complet uimită de tot ceea ce vedea. Prin lentilele sale, Tommy era de nevăzut.

Hey, Bri... unde-i Tommy?

Brian își puse „ochelarii de soare” acum mai închiși și îl văzu pe Tommy chiar în fața lui.

E chiar aici. Ce-i cu tine, nu-l poți vedea? Mai bine l-ai lăsa pe Tommy să îți curețe ochelarii. Spunând asta, Brian se întinse, îi scoase lui Ashley ochelarii și îi dădu lui Tommy, care începu să îi curețe repede spre o nuanță mai întunecată.

Când Ashley își puse ochelarii nou „curățați”, ea fu extrem de dezamăgită.

- Unde a dispărut paradisul?

- Acolo unde vă duc eu, e chiar în față! exclamă Tommy.

- Să mergem, încă nu l-am văzut și îmi doresc acest lucru, interveni Brian.

Cele două veverițe albinoase îi urmară sărind în spatele lor, contopindu-se într-o singură veveriță pe măsură ce se cățărau pe coaja unui trunchi de copac, apoi sărind din ramură în ramură, alergând după trio până când se opriră să se odihnească pe cea mai lungă ramură chiar înaintea lor, pe potecă.

Brian zări veverița cu colțul ochiului și o văzu transformându-se într-o mare bufniță albă, care îi făcu cu ochiul.

- *Pune ochelarii în buzunarul de deasupra inimii tale. Vei ști de ce mai târziu.* Pe când hoinăreau în spatele lui Tommy, Ashley își puse ochelarii în buzunarul bluzei sale, deasupra inimii. Brian văzu asta și se întrebă dacă ea auzise, în mintea ei, același ecou ca el. Își puse și el ochelarii în buzunarul de deasupra inimii.

Marea bufniță albă nu păru îngrijorată atunci când Ashley și Brian se îndepărtară de ea. Ea știa un secret pe care ei aveau să îl descopere: pentru a înțelege mai profund, trebuiau să se joace cu frica o vreme. Dar cuvintele lui erau scrise adânc și de neuitat în inimile lor ca o vibrație a iubirii.

Pe când străbăteau luxuriantele câmpuri verzi, traversând pe pietre alunecoase un pârau învolburat, Tommy o ținea una și bună cu problemele cu care urmau să se confrunte. Cu cât vorbea mai mult, cu atât Ashley și Brian deveneau mai preocupați și cu atât erau mai îngrijorați de problemele care se conturau înaintea lor. Pe când Tommy sărea și dansa de-a curmezișul pietrelor la fel de sigur pe picioarele sale ca o capră de munte, copiii se luptau să urce pe pietrele alunecoase.

Tommy vorbea cu elocvență despre problemele de care copiii aflaseră de la părinții lor și din mass-media. El vorbea cu pasiune despre prescrierea ipotecilor, faliment, servicii medicale prea scumpe, un învățământ în prăbușire, o imigrație

care o luase razna, energia secătuită, penuria de apă, bomba demografică, schimbări climatice dezastruoase, dezastre ecologice create de mâna omului precum scurgerile de petrol din Golful Mexic și tot așa, și tot așa, și tot așa...

Cuvintele lui Tommy se împrăștia înaintea lui, rostogolindu-se din gura sa precum niște litere dispartate ce cădeau ca semințele pe pământ. Curând ele țâșniră din sol ca mici lăstare, apoi trunchiuri cu minuscule crenguțe înfrunzite, apoi copaci care se înălțau ca rachetele lansate, ale căror ramuri îngemănate eclipsau soarele.

Ashley și Brian se străduiau să țină pasul, uitându-se agitați în jur cu un sentiment de trepidație în fața aparițiilor stranii care păreau ieșite de sub controlul lor. Se uitau doar la Tommy pentru ghidare. Propriile lor instincte nu mai erau de încredere. Senzația de la busola lor interioară era uitată. Erau acum adânc în Pădurea Fricii, fără să-i vadă capătul.

Frica este ca un garou aplicat gândirii.

*Impulsul trebuie să înceapă de undeva.
Îngăduie-i să înceapă cu tine.*

Așteptarea îți accelerează progresul.

CAPITOLUL TREI

Norii alegerii

CAPITOLUL 3

NORII ALEGERII

Ramuri le plesneau brațele și picioarele, reamintindu-le constant și dureros de temerile care îi înconjurau din toate părțile. Cu vântul care urla și umbrele care se târau lugubru în jurul lor, nu știau la ce să se mai aștepte în continuare. Tommy îi mâna mai adânc și mai adânc în întunericul rău prevestitor al pădurii. Fricile lor se deslușeau la fel de înalte precum cel mai înalt copac și li se făcuse toată pielea de găină.

- Ce facem acum? Sunt speriată de moarte! exclamă Ashley în șoaptă către Brian, în timp ce trăgea de poalele cămășii lui. Asta este mai rău decât cel mai rău coșmar al meu.

Brian nu era tocmai un bastion de bravadă și machism.

- Tommy spunea că știe cum să ne scoată de aici. Cred că trebuie să îl ascultăm pe el acum, spuse Brian pe când se uita în jur, sperând să găsească o ieșire. Nu știu unde suntem, sau unde am fost, sau unde ne ducem.

Tommy se întoarse, mergând cu spatele, și li se adresă lui Ashley și Brian.

- Fiți atenți pe unde mergeți, fiindcă mergeți pe energia voastră viitoare.

Brian se uită în jos:

- Ce?! exclamă el. Încercă să ocolească ceva ce nici nu știa că era acolo și reuși să se împiedice de propriile-i picioare și să cadă la pământ.

Ashley izbucni în râs până ce Tommy arătă spre pământ și îi spuse să fie atentă, iar ea, de asemenea, se împiedică de propriile-i picioare încercând să evite ceva ce nici măcar nu putea vedea.

- Pe ce energie calc? întrebă Brian pe când se ridică iarăși pe propriile-i picioare. Nu văd nicio energie.

Tommy îngenunche și mătură niște frunze căzute și pământ uscat, descoperind oasele minuscule ale unui animal mic.

- Ca și dinozaurii, aceste oase vor fi conservate adânc în sol și împreună cu alte elemente comprimate se vor întoarce într-o zi ca petrol. Avem nevoie de tot petrolul pe care îl putem găsi pentru a conduce această lume. Fără petrol, ne prăbușim cu toții. Îl folosim la aproape orice.

Pe când Tommy mătură mai mult pământ cu degetele, Ashley și Brian rămaseră cu gurile căscate. Se pomeniră holbându-se la o imagine holografică ilustrată ce părea să se extindă adânc în pământ. Arăta procesul formării petrolului pe durata a o sută șaiszeci de milioane de ani, într-o progresie cu derulare în timp, ce crease hidrocarburile.

- Privește cât de mult a durat să se creeze asta, spuse Tommy solemn. Cu siguranță, ceva ce are nevoie de mai bine de o sută de milioane de ani pentru a se crea nu ar trebui oferit cu doar câțiva dolari pe galon. Când se va termina, nu putem pur și simplu încropi mai mult. De aceea, asta este o mare problemă.

În fiecare zi e mai rău, deoarece în fiecare zi avem mai puțin și mai puțin dintr-o resursă finită cu numele de petrochimice, din ce în ce mai mulți oameni din întreaga lume își cer partea cuvenită și nu este niciun mod de a crea mai mult, în timp.

Ashley și Brian simțeau senzația damnării apăsându-i pe piepturi și li se părea greu să respire. Gâfâind după aer, nu își... puteau recăpăta... răsuflarea...

- Puteți vedea problema, nu-i așa? întrebă Tommy.

Tot ceea ce vedeau era problema. Ea presa pe fiecare simț pe care îl aveau. Apăsă puternic pe globii lor oculari, care se umezeau și plângeau până ce nu mai puteau vedea clar. Când se uitau la copaci, trunchiurile și ramurile arătau acum ca structura și conductele sondelor petroliere. Se vedeau înconjurați de sonde petroliere.

Cu câteva momente înainte, vântul care urla prin copaci apropiase ramurile cu un sunet foșnăitor. Acum se auzea brusc un sunet vibrant, penetrant, de bare și pistoane de metal care se înfingeau mai adânc în pământ prin acțiunea sondelor. Urechile lor se umplură cu zăngănitul și bubuitul până ce nu mai auziră nimic altceva. Apăsă pe timpanele lor până ce nu mai putură auzi bine. Și tot ceea ce atingeau era alunecos, uleios, negru și mirositor, până ce degetele lor erau saturate și nu mai puteau simți bine. Se simțeau excesiv de lipicioși. Apăsă pe nasurile lor însăși greutatea petrolului din aer, atât de densă, încât nu mai puteau mirosi bine. Acesta le acoperise chiar și limbile, se simțea și avea gust de petrol, până ce nimic altceva nu mai pătrundea, iar ei nu mai putură gusta bine. Întreaga povară era prea mare, atât de mare, încât acum nu mai puteau gândi bine, fiind în acest moment mai speriați decât fuseseră vreodată.

Tommy așteptă să îi cuprindă frica, apoi le vorbi cu fervoare, încredere și siguranță.

- Trebuie să forăm pentru a obține mai mult petrol. Trebuie să forăm peste tot. Și trebuie să îl obținem înainte să îl obțină altcineva. Avem nevoie de tot ce putem obține sau s-a zis cu noi – suntem terminați – știți ce vreau să spun. Trebuie să îl depozităm, să îl economisim, să îl ascundem și să îl stocăm. Înainte să facem orice altceva, tot efortul nostru trebuie să fie îndreptat spre a obține tot petrolul.

- Cum facem toate aceste lucruri? se întrebă Ashley.

- Oh, nu trebuie să *le faceți voi*, spuse Tommy cu un zâmbet seducător. Avem oameni care le vor face pentru noi. Ei sunt cu totul concentrați pe petrol. Nu se gândesc decât la petrol. Visează în petrol. Petrolul este obsesia lor magnifică. Ei ne vor spune ce să facem și cum să facem, exact așa cum s-a făcut dintotdeauna. Este emoționant, nu credeți?

Ashley declară:

- Nu! Mie mi se pare lipicios, împruțit și scârbos. Nu îmi place deloc. Vreau doar să merg acasă!

- Vreau să plec de aici imediat! interveni Brian.

Tommy nu se lăsa descurajat.

- Bine, bine, dar în drumul spre casă să trecem prin Houston. E doar la un hop, la un salt și la o săritură distanță.

Tommy țopăi, săltă și sări spre un arbore gigantic de sequoia bătrân de patru mii de ani.

- Priviți asta.

Acestea fiind spuse, el bătu de trei ori pe o scorbură și scoarța masivă alunecă la o parte, dezvăluind un lift cu carcasa de sticlă. Peretele din spate al liftului dezvăluia, dincolo de el, un cer albastru.

- Grăbiți-vă, gesticulă Tommy în timp ce pași înăuntru.

Ashley și Brian țopăiră, săltară și săriră în lift. Când pașiră în interior, observară că butoanele panoului de comandă

aveau etichete cu Houston, Honolulu, Hamburg, Hanoi, Havana, Helsinki, Haikou, Hakodate, Halifax, Hangzhou, Harare și HAI ACASĂ. Înainte să apuce copiii să apese „HAI ACASĂ”, Tommy izbi butonul pentru “Houston”.

Liftul şuieră în jos cu viteză hipercinetică și apăsă carnea obrajilor lor într-o distorsiune moleșitoare. Cu un tremur, liftul se zgudui la oprire și podeaua alunecă de sub ei. Pentru un moment, ei planară în aer. Deodată, trei scaune plușate de piele se rotiră fixându-se chiar sub ei, iar ei căzură în ele, fiind imediat roțiți de trei ori într-o ceață orbitoare. Se găsiră la capătul îndepărtat al unei mese de ședințe a unei mari companii petroliere. Pereții de sticlă ai sălii de conferințe permiteau o vedere largă spre Houston.

Ashley și Brian spuseră brusc amândoi:

- Bună, bună – dar nu fură auziți de nimeni.

Brian sări, strigând:

- Nu mă puteți vedea?

Tommy spuse:

- Nu, ei nu vă pot vedea sau auzi; ne uităm într-un alt plan al realității.

- Atunci de ce suntem aici? întrebă Brian.

- Pentru a ști cum să gândim despre lucruri, răspunse Tommy.

- Ce lucruri? Vrem doar să mergem acasă, exclamă Ashley.

- Vreau să vedeți, în mod direct, că directorii companiei analizează problema. Ne-au mai rămas doar câteva decenii de petrol. Nu vă îngrijorează asta? Tommy își concentrează acum atenția asupra directorilor de la celălalt capăt al mesei.

Directorii vorbeau în special despre două lucruri: mai multe profituri acum și de faptul că nu aveau toate răspunsurile. Erau exuberanți și concentrați pe munca lor.

Primul lucru pe ordinea de zi era cum să maximizeze profiturile chiar acum. Asta însemna să își dea seama cum să determine China, India, Indonezia și Rusia să cumpere și să folosească mai mult petrol. „Mai multe profituri acum” dădea bine pe declarațiile trimestriale de profit și pentru acționari și, cu siguranță, însemna potențiale bonusuri pentru directori. Cu toții sperau să câștige un pachet de pensionare „Parașuta de Aur” de 400 de milioane de dolari cândva, când părăseau compania, la fel ca Lee Raymond la ExxonMobil*.

Pe când copiii urmăreau ciondăneala legată de mizele mari, observară pixurile inteligente Pulse pe bănci, în fața locurilor lor, deasupra carnetelor de notițe ale firmei. Nu mai văzuseră pixuri ca acestea niciodată. Acest pix incredibil înregistra și reținea tot ceea ce proprietarul auzea, scria sau desena. Le permitea să audă ce fusese înregistrat cu o simplă apăsare a pixului pe suporturile lor inteligente. Pixul făcea tot efortul.

Deși copiii erau invizibili directorilor, ei credeau că informația pe care o auzeau le-ar fi utilă mai târziu. Ei iubeau ideea pixurilor inteligente Pulse și crezură la început că era un fel de magie, dar pixurile erau reale. Toți directorii aveau unul. Pixul era atât de intuitiv, încât Ashley și Brian apăsau pur și simplu „înregistrează” pentru a auzi tot ceea ce spuneau directorii. Nu aveau nevoie de instrucțiuni. O prindeau din zbor.

Era dezamăgitor să auzi că directorii nu aveau soluții la problema petrolului. Ashley și Brian știau că părinții lor și o mulțime de prieteni ai părinților lor contau pe cineva important, ca acești tipi, să rezolve problema și să găsească soluția. Și-au amintit cum marea companie petrolieră British Petroleum fusese atât de prost pregătită pentru urgențe în timpul dezastruoasei deversări de petrol în Golful Mexico în 2010. BP făcuse atât de mulți bani, încât părea că nu se sinchisește să cheltuiască bani pentru sisteme de securitate.

* Companie americană petrolieră, cu sediul în Texas. (n. red.)

Jucându-se cu pixurile, copiii scriseră și desenară și se gândiră la ce se spunea în sala de ședințe. Văzură un afișaj digital de citire pe pix și o intrare pentru căști. De-a curmezișul afișajului digital se derulau niște litere... litere mărunte, micuțe, minuscule, pe care nu le puteau citi. Nici măcar nu puteau vedea că erau litere. Ceva era acolo, dar era o pată mișcătoare în miniatură. În mod intuitiv, ambii copii se căutară în buzunarele cămășii de deasupra inimilor lor și scoaseră **Ochelarii Fără Frică**.

Nici Ashley, nici Brian nu observară că ochelarii se schimbaseră. Lentilele erau diferite, odihnindu-se lângă inimile lor; acum nu erau la fel de întunecate, mai puțin murdare. Progresaseră în mod natural spre claritate, astfel că vederea prin ele era mai puțin distorsionată.

Reacționând la furnicăturile continue ale intuiției din burticile lor, își puseră ochelarii și văzură cuvintele *pune-ți căștile* târându-se pe afișajul fiecăruia dintre pixurile lor inteligente Pulse. Surprinși, se uitară unul la altul... și, copii fiind, nu ezitară să urmeze acest mesaj misterios. Cu căștile în urechi, auziră o voce familiară.

- Doar voi mă puteți auzi, spuse AO.

Conform cuvintelor lui, directorii nu îl puteau auzi pe AO. Nu s-au întors către sunet să se uite la copii, ci au continuat să flecărească despre faptul că lumea rămânea fără petrol, iar ei voiau să maximizeze toate profiturile posibile și să capteze ultima picătură.

Ashley și Brian erau îngrijorați de ceea ce li s-ar întâmpla lor, prietenilor lor și părinților lor atunci când tot petrolul se va termina. Ce ar face atunci pentru energie? Și nu ar trebui să facem cu toții ceva legat de asta acum? Directorii vorbeau repede despre alte forme de energie, dar vorbeau cel mai fervent despre a face foarte multe lovele din petrol *acum*. Foloseau

cuvinte ca *împuțit, putred de bogat*, iar cineva spuse *coboară repede din Dodge*, lucru care li se părea tuturor ca fiind amuzant. Și plănuiseră să se întâlnească pe o insulă numită Cayman și să *încaseze*, oriunde ar fi fost aceea.

- Nu fiți alarmați, spuse AO. Am mai fost aici înainte, tot cu această frică.

Imaginea a doi ochi strălucitori și a unei perechi de buze zâmbitoare se derulă de-a curmezișul afișajului digital al pixului inteligent.

- Apăsăți pixul de trei ori în partea de jos a suportului, unde scrie *Înregistrează*.

La cea de-a treia apăsare... fură uimiți și buimăciți, căci călătoriseră instantaneu prin timp, spațiu și istorie, fără niciun simț al trecerii timpului. Puteau ghici că au călătorit o mare distanță după cât de diferit arăta totul; totuși nu erau deloc obosiți, câtuși de puțin. De fapt, erau veseli, cu gurile căscate, cuprinși, în tăcere, de venerație.

Când părăsiseră Houston era zi. Dar aici – oriunde era acest *aici* – era noapte. Strălucirea palidă a luminii de-a lungul străzilor provenea de la lămpile de stradă alimentate cu *ulei de balenă*. Ashley strâmbă din nas; avea un miros ciudat când te apropiai prea mult.

Se aflau, în mod magic, undeva la mijlocul secolului 19, ceea ce ghiciseră repede deoarece nu erau mașini – numai cai, căruțe și drumuri de pământ. Bărbații și femeile purtau straturi de haine lungi care se întindeau de la pantofii până la gâturile lor, nearătând nicio bucată de piele în afara fețelor, iar bărbații aveau cea mai mare parte a fețelor acoperită de bărbi.

Ashley și Brian se uitară unul la altul cu același gând: trebuia să fi durat o veșnicie să se îmbrace dimineța, să se dezbrace seara și apoi să se îmbrace din nou în pijamale din cap până-n picioare. Gândul acesta era extenuant.

Era și captivant, deoarece, deși scena dinaintea lor arăta niște costume și recuzită ca din filme, acesta nu era un platou de filmare: nu era nimic modern nicăieri și nici măcar nu purtau telefoane mobile! De fapt, nu erau telefoane, linii electrice, benzinării sau antene TV – și caii se ușurau chiar în stradă. Copiii aveau ochii mari de uimire.

Doi bărbați erau înaintea lor, bărbați bine îmbrăcați, în costume negre și paltoane lungi, purtând jobenuri. Cel înalt umbla cu prietenul său mai scund, ambii cufundați într-o discuție serioasă despre luminile Americii, care erau pe cale să se stingă din cauza uciderii tuturor balenelor. În curând nu vor mai fi balene sau ulei de balenă. Prima pagină a ziarelor vândute de către tineri vânzători de ziare arunca avertismentul bombă: **AMERICA VA FI CURÂND ÎN BEZNĂ** și profeții înfricoșătoare precum **Fără Ulei de Balenă, Nu Avem Lumină**. Mass-media ațâța flăcările fricii pentru a vinde ziare.

Un rotocol de ceață albă se încolăci în jurul stâlpului lămpii ca spiralele multicolore de pe acadele și scânteie în strălucirea luminii uleiului de balenă. Lumina lămpii licărea în efecte stroboscopice ca cele dintr-un film vechi. În umbrele dansânde, ceața se înclină, se ridică, se îndoi și se arcui până ce se răsuci în jurul stâlpului lămpii ca un dansator grațios... și se opri. Copiii îl văzură pe AO sprijinindu-se de stâlpul lămpii cu brațele încrucișate, purtând un rânjet naiv și un joben alb strălucitor, cețos.

- Acela era un mic truc pe care i l-am arătat prietenului meu, Fred Astaire. El a fost un student minunat, dar nu de aceea ne aflăm acum aici. Vreau să îi ascultați pe acești domni. Ei se luptă cu o frică, exact ca voi. AO le îngădui apoi lui Ashley și lui Brian să audă conversația atemporală într-un mod în care o puteau înțelege ușor, care era modul în care ei ar vorbi în propria lor epocă.

Bărbatul scund vorbea cu entuziasm, cu convingere și emoție înflăcărată.

- Am o soluție! O substanță neagră se ridică din sol la Titusville, Pennsylvania. Am văzut-o ieri. Miroase urât; e groasă și lipicioasă și nu e potabilă. Cineva a făcut o gaură în pământ încercând să găsească apă și a găsit această substanță detestabilă. Am gustat-o și am scuipat-o imediat. Gustul urât nu dispărea. Și e al naibii de sigur că nu o poți bea! I se spune *marea mlaștină neagră*. Se lipește de orice. Are, însă, o proprietate amuzantă: se aprinde la foc și arde fierbinte, îndelungat și încet. Este ca o energie înmagazinată! Iese din pământ continuu, ca acel gheizer numit Bătrânul Credincios din Yellowstone.

- Am adus acasă niște substanță neagră într-un bidon pe care îl țineam în spate, pe crupa calului meu, fiindcă mirosea urât și îmi făcea ochii să ardă. Am descoperit cum să îl descompun în kerosen inflamabil, exact așa cum rafinez alcoolul, și poate fi viitoarea noastră sursă de lumină.

El săltă de bucurie și strigă:

- La naiba cu uleiul de balenă, pot ilumina America cu această substanță neagră! Am stat treaz toată noaptea visând cum să fac o avere din asta. Dacă nu avem ulei de balenă, vom avea nevoie de ceva. Acesta este acel ceva! Rock, am nevoie să lucrezi cu mine pentru a face din asta sursa de lumină a viitorului – și cine știe ce altceva mai putem face!

Bărbatul înalt asculta cu interes intens, digerând cuvintele prietenului său.

- Rock, vrei să fii partenerul meu? continuă bărbatul scund. Cred că asta poate deveni sursa de energie a tuturor surselor de energie. Prietenul tău Henry Ford a obținut multă atenție din partea presei, în ultima vreme, cu amicul său Tommy Edison, care a afirmat cu îndrăzneală că poate înlocui lumânările. Ei

bine, poate că Ford ar putea conduce acea trăsură de modă nouă fără cal cu această substanță. Știi ce cred eu? Cred că e aur negru și că va fi standardul lumii. Și așa ar trebui să ne numim compania: Standard... Standard Black Stuff. Rock, băiete, îți promit, noi vom face istorie!

Rock își încârligă mâna în jurul prietenului său.

- Nu aș putea fi mai încântat! Ai dreptate, Henry, cu această idee suntem deja bogați. Nu vom face decât să ținem pasul cu ea. O pot vedea clar chiar înainte să se întâmple. Cine știe, poate vom fi cei mai bogați bărbați din lume! Am plănuit ani întregi, mergând împreună la birou și înapoi. *Aceasta* este descoperirea noastră. Asta este ce am așteptat, ne-am dorit, am visat, am plănuit și lucrul pentru care ne-am asociat. S-ar putea să vrem să regândim puțin numele. Într-o zi s-ar putea să numească o piață după mine și aș prefera să nu fie „Piața de Materie Neagră”.

Ashley îi spuse lui Brian:

- O, Doamne, acela e John D. Rockefeller și se numește *Rockefeller* Plaza! Și celălalt tip e partenerul lui, Henry Morrison Flagler, care a pus bazele Standard Oil și a dat naștere Floridei cu căi ferate și agricultură, aducând toți oamenii bogați în casa sa din Saint Augustine! Tocmai am studiat despre ei la ora de istorie americană! Uau, nu pot să cred, sunt chiar în fața noastră – vii! Abia aștept să ajung acasă să le spun tuturor! Nici lor nu le va veni să creadă.

Ashley îi privea pe Rockefeller și Flagler mergând pe lângă ea. Voia să se întindă, să îi atingă și să le vorbească, dar se întreba dacă ar fi ca și când ar atinge o bulă de săpun și ar sparge-o.

- Cred că sunt vii – vreau să spun, merg chiar pe lângă noi, spuse ea. Au murit, nu-i așa? Cel puțin așa scria în cartea mea de istorie, altfel ar fi foarte, foarte bătrâni. Într-un fel, asta

se întâmplă acum, nu-i așa? Chiar înaintea ochilor noștri, iar noi suntem vii. Nu-i așa? Poate că asta este o chestie ciudată de fizică cuantică. Trebuie să îl întrebăm pe AO cum funcționează asta.

Brian spuse:

- Uau! Știi ce înseamnă asta? Am citit că istoria se repetă. Istoria se repetă acum, cu o altă nouă criză de energie. Cred că AO vrea ca noi să vedem realitatea sau adevărul ei, ca să putem spune tuturor celorlalți. Ca mai înainte, și acum trebuie să fie o soluție. Avem nevoie de o nouă sursă de energie, așa cum și ei au avut nevoie atunci! Și dacă e regenerabilă și sustenabilă, de data aceasta nu vom rămâne fără ea! Necesită idei nou-nouțe, idei la care nimeni nu se gândește, despre care nu se vorbește și în privința cărora nu se face nimic. De aceea ne-a adus AO aici.

- M-am prins, m-am prins, strigă Ashley emoționată. Unde e acel mic ghemotoc alb care își schimbă forma când avem nevoie de el? Trebuie să vorbim cu el.

- Sunt aici, sunt cu voi mereu, spuse AO.

Îleșind în pași de dans din spatele următoarei lămpi stradale, AO se mișcă cu grația și eleganța gentilă a lui Fred Astaire și apoi, cu puterea și fermitatea precisă a lui Gene Kelly, lovindu-și călcâiele de trei ori cu veselie. Făcu o piruetă și se opri, apoi își luă o postură gânditoare în costumul său de un alb cețos. În spatele lui, ceața formă un vechi scaun Adirondack* și AO se așează, încrucișându-și picioarele, semănând acum surprinzător de mult cu marele Mark Twain la bătrânețe.

- Voi, copii, v-ați prins! spuse AO. V-ați prins de mesaj, și cu nicio secundă prea devreme. Știu că, în cele din urmă, voi amândoi veți fi mesagerii speranței mele, cu perspective și o conștiență cruciale pentru viitorul vostru și pentru acela al

* Scaun rustic din lemn, jos, cu spătar drept și brațe largi. (n. red.)

planetei voastre. Binele pe care trebuie să îl faceți se poate întâmpla într-o clipită.

Lampa stradală cu ulei de balenă pâlpâi și lumina scânteie strălucitor din costumul alb al lui AO, făcându-i pe Ashley și Brian să clipească doar o dată. Într-o milisecundă fugitivă, pleoapele lor căzură și se ridicară la loc, într-o singură clipită. Erau uimiți când au văzut că AO dispăruse, împreună cu strada de la jumătatea secolului 19 și lămpile cu ulei de balenă. La fel și Henry Morrison Flagler și John D. Rockefeller. Totul dispăru.

Ashley și Brian se regăsiră în sala de ședințe a companiei petroliere din Houston.

- Într-o clipită! strigă tare un director. Dezastrul din Golf s-a întâmplat într-o clipită! Acum, cum naiba vom opri așa ceva? Directorii încă dezbăteau unde să găsească soluții.

Din scaunul său, Tommy se uita la Ashley și Brian și zâmbea. Continuați să ascultați, s-ar putea să învățați ceva. Sper că ați fost atenți. Ați învățat ceva în ultima vreme?

- Da, spuse Ashley. Niște chestii chiar tari.

- Da, spuse Brian. Poate că le-am putea spune câteva dintre ele.

Tommy dădu din cap:

- O, nu cred că au nevoie de vreun ajutor de la copii, dar e un gând drăguț. Doar ascultați în continuare și învățați de la băieții mari.

Imperturbabili, Ashley și Brian se uitară pur și simplu unul la altul și ridicară simultan pixurile inteligente Pulse. Amândoi avură o sclipire de idee – și o avură instantaneu, împreună.

Ashley începu să scrie cu mare încântare. Pe suportul special al pixului inteligent, scris: **Avem nevoie de o sursă ine-
puizabilă de energie care să nu se consume.** Apăsă pixul pe

partea suportului marcată cu înregistrează și cuvintele apărură deodată pe ecranul din sala de ședințe. Brian scrisese repede pe suportul său: **Energie geotermală, de la soare, vânt și valuri. Și el** apăsa pixul pe *imaginea butonului de înregistrare* de pe suport și cuvintele săriră pe ecranul sălii de ședințe lângă propoziția lui Ashley.

Directorii se uitară la ecranul lor. Nimeni nu știa de unde veniseră cuvintele. Se uitară întrebător unul la altul. Cineva se întrebă cu voce tare:

- Poate că a venit de sus, și gesticulă spre etajele de sus ale clădirii companiei.

Nimeni nu știa sigur.

- Poate că ar trebui să facem ceva cu asta, luă cuvântul un alt director, și toți aprobară din cap.

Tommy se întoarse spre Ashley și Brian, neștiind că ei scriseseră cuvintele, și pufăi mândru în timp ce spunea:

- Nu v-am spus eu că vor găsi ceva?

Ashley and Brian erau emoționați, știind că erau sugestiile lor.

- Da, e chiar tare cum funcționează asta, spuse Ashley.

- Ce v-am spus eu? spuse Tommy triumfător.

- Nu aș fi crezut niciodată că este posibil așa ceva, spuse Brian. Putem păstra aceste pixuri?

Tommy nu asculta; studia ecranul și cuvintele misterioase.

- Ce naiba vor face cu valurile? întrebă el cu dispreț, referindu-se la ultimul cuvânt pe care îl scrisese Brian.

Se încruntă și picături de îndoială picurară de pe fruntea sa. Aterizară pe masa din sala de ședințe și se scurseră spre directori.

- Acea pare o pierdere de timp. Acea nu va funcționa.

Cu cât Tommy se îngrijora mai mult, cu atât râul de picături ale îndoielii se apropia de directori, până când și ei picurau uzi de îndoială, de parcă căzuseră într-un bazin de înot. Unul dintre ei gemu exasperat:

- Ideea cu valurile pare cu totul udă. Poate că ar trebui pur și simplu să renunțăm la ea. Tommy dădu din cap aprobator.

Descurajați de turnura pe care au luat-o evenimentele, Ashley și Brian se uitară pe ferestrele înalte de sticlă și văzură un val uriaș gonind spre ei. În fața valului era AO, acum îmbrăcat în pantaloni scurți de surf în culorile curcubeului, făcând manevra „hanging ten”^{*} pe o placă lungă de surf de Malibu, bine ceruită. Trăgea după sine două plăci goale, care se roteau când se rotea el și tăiau când el tăia valul.

- Acum vă voi arăta ceva cu adevărat palpitant, bine? Întrebă AO.

- Bine! exclamă Brian și Ashley simultan.

Și fără să-și dea seama, stăteau pe plăcile de surf alături de AO și valul se rotea de-a lungul mării. Soarele scânteia strălucitor și pescăruși zburau lângă ei, pe lângă umerii lor. Ținuta lor era, deodată, cea a surferilor versați și se simțeau ca profesioniștii pe plăcile respective.

Între plăcile lor, doi delfini făceau surf lângă ei și țipau de încântare în timp ce țâșneau pe lângă val. Pentru Ashley și Brian era ca și când ar fi fost în cea mai tare cursă de montagne russe dintotdeauna. Lucrul cu adevărat uimitor era că nici măcar nu se udau.

- Veți vedea două lucruri pe care nimeni nu le-a mai văzut vreodată. Veți vedea ce a cauzat recent schimbarea de paradigmă. Apoi voi derula cinci ani în viitor și vă voi arăta ce se va

* Manevră din surfing în care partea din spate a plăcii de surf este acoperită de val, iar cel care stă pe ea își poate sprijini toate degetele de la picioare de partea din față a plăcii. (n. red.)

întâmpla când toate aceste bucăți se vor potrivi împreună – la fel ca ceea ce ați văzut cu Henry și Rock și uleiul de balenă. Balenele erau vâdate excesiv și exploatate până aproape de dispariție, așa cum astăzi am pescuit în exces mulți pești de care ați auzit, precum bibanul de mare din Chile, care acum este pe cale de dispariție.

Copiii se bucurau de țoalele lor grozave de surferi și de agilitatea și abilitatea lor pe plăcile lungi fără a fi luat măcar o lecție. AO făcea surfing cu precizia profesionistă a campionului la surfing Duke Kahanamoku, în ciuda faptului că acum purta mantii vapoaroase de alabastru peste pantalonii săi scurți de surfing.

- Nu vă faceți griji în privința hainelor voastre, spuse AO. Se vor schimba automat și vor fi adecvate pe măsură ce vom trece de la o experiență la alta. Fiți foarte atenți! Veți lua observațiile voastre revoluționare și noile revelații și veți folosi pixurile voastre inteligente pentru a comunica noua voastră înțelepciune direct în mințile, inimile și sufletele directorilor din industria petrolieră. După cum veți descoperi când vă veți întoarce în sala de ședințe, directorii nu știu de unde vin aceste soluții. Ei cred că ele vin de sus sau... *de Sus*. Amintiți-vă, VOI SUNTEȚI soluția și, după cum am spus: eu sunt cu voi întotdeauna și în toate felurile.

Acestea fiind spuse, AO îi repezi pe Ashley și Brian înainte, în 2016, pe o platformă la două mile în larg de California, unde energia valurilor era folosită pentru a desaliniza apa de ocean în apă potabilă pură de către compania Natural Power Concepts. Energia în exces a NPC trimitea apa la patruzeci și cinci de mile pe continent pentru a face deșerturile să înflorească; ajuta și la crearea de hrană abundentă pentru toți și alimenta cu energie frumoase mașini electrice. Ca rezultat al acestei tehnologii, petrolul era folosit doar în cazuri speciale